

Barcelona, 28 febrer 1982

Benvolgut Mossèn Geis:

He sabut que heu arribat als 80 anys. No tothom hi arriba. I vos hi heu arribat i amb les facultats espirituals senceres i encara feinajadores, com és la publicació recent del "Pas i Repàs", després de les poesies "Primavera a Reravera".

Jo ara no puc llegir gaire, ni els articles del diari gairebé, però en veure a "La Vanguardia" l'article d'en Miquel Dolç el vaig llegir amb goig i amb interès: és no sols un comentari sinó una anàlisi elogiosa de la vostra producció literària, tota, i en aquest cas, de la vostra prosa bellíssima i delicada. Felicitats, novament, mossèn Camil; i que per molts anys pogueu dedicar-vos al servei de l'Església i de la nostra llengua, que tan pulcrament coneixeu i escriviu, sigui en vers, sigui en prosa.

He sabut també que a la missa celebrada a Sant Feliu, en la celebració dels vostres 80 anys, l'església era pleníssima, en acció de gràcia a Déu i honor de l'Església i de la vostra persona i tota l'obra sacerdotal a Sabadell que heu fet durant tants anys, com un "sabadellenc" preclar i sempre servicial. Novament l'enhorabona.

Records a les germanes, del vostre afectíssim en Crist i

l'Església.

Quirze Estop, pvre.

UN POETA: Mn. Camil Geis

Mossèn Camil Geis, va néixer a Pont Major (Girona), malgrat que per adopció sigui totalment sabadellenc. Fou ordenat sacerdot en les Tèmpores de la Trinitat de l'any 1925. La seva primera missa esdevingué en la festivat de sant Joan Baptista del mateix any. Estudià Filologia Romànica a la Facultat Catòlica de Lletres de Lyon (França). Amplià els seus estudis musicals a Barcelona: orgue i composició. El seu estil denota un perfecte equilibri estructural, tan en l'art poètic com en la representació il·lustrativa que comprèn la seva àmplia obra. Del llibre «De primavera a reravera», he triat algun fragment, certament captivador i joliu:

*Si no hi ha fang, si no hi ha pols,
com vols que restin les petjades?
Així, del pas dels molts i molts,
resten les passes ignorades.*

*En la catifa d'algun prat
les retindrà, potser, un tou d'herba...
Agemolit, l'herbai gemat,
de mort sobtada les preserva.*

L'obra de mossèn Geis és molt extensa i fonda. Comprèn des d'un marcat caire espiritual i religiós, fins a la identificació plena amb el món laic, sense abandonar en cap moment la dolçor de l'expressió. Mossèn Geis empra també amb magne freqüència el paisatge natural, donant-li vida, personificant-lo, en definitiva, retratant-lo poèticament. Ens parla de la neu, de les muntanyes, del sol... Tot ho fa d'una manera policromàtica i agradable.

*La neu es fon, tota tremoladissa,
però, en un camp, d'on se n'anà amb
/recaença*

*sembla talment que no hi hagué
/mudança:
hi resta un blanc de flor ravenissa.*

Immortalitza en moltes ocasions Girona; com bon gironí no oblida el seu poble. Vegem, per acabar aquesta breu síntesi de la seva producció literària, la darrera i molt significativa estrofa del seu poema «Girona a l'hivern»:

*L'hivern boirós haurà ensopit Girona...
Tu romandràs profundament absort,
talment aquell que s'abandona
a les grans vetlles que les urbs del Nord.*

Víctor

Forja. Castellar del Vallès
25-10-1980